

Nevěřící kamarád v našem rozhovoru usoudil, že jsem „duchovní člověk“. „To bys určitě měl přijít na naše setkání, bude to pro tebe zajímavé!“ Trochu jsem se vyptal, oč se tam jedná, a ve smluvenou dobu jsem byl na smluveném místě.

Skupina asi patnácti lidí po krátkém přivítání chvíli tiše meditovala. Pro mě to byla příležitost se po nich rozhlížet a v duchu se za ně naléhavě modlit. Jeden z účastníků pak měl nedlouhou přednášku z toho, co nastudoval v nějaké moudré knize o karmě a o reinkarnaci (tedy o posmrtném převtělování). Následovala výzva k reflexi. Chvíli jsem naslouchal ostatním a pak jsem se kamaráda, který mě pozval, šeptem zeptal, jestli je vhodné, abych taky něco řekl. „Jasně, já jsem Tě ani nepředstavil...“ Nahlas vyslovil moje jméno a poznamenal, že k tomu určitě mám co říct, protože jsem „duchovní člověk“. „Karma mi hodně připomíná, co píše svatý Pavel v Bibli,“ hledal jsem rychle v mobilu: „*Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.*“ (Galatským 6,7) Nicméně dokonalé čistý Ježíš nám svojí obětí na kříži nabídl dokonalé odpuštění před tváří Nejvyššího! Svatý Jan k tomu píše: *Krev Ježíše, Jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. Jestliže Mu své hříchy vyznáváme, On je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás...*“ (1. Janův 1,7.9)

Po pár vysvětlujících větách jsem došel k osobnímu závěru: „Udělal jsem, co tu píše svatý Jan: Své hříchy jsem Ježíšovi vyznal. A On - protože je věrný a spravedlivý - udělal, co slíbil: hříchy mi odpustil a očistil mě. **Přátelé, moji karmu vzal na sebe ježíš! Já se sem v další inkarnaci nevrátím!**“

Pan přednášející ze mě úplně nadšený nebyl. Ale někteří účastníci se mnou ještě dlouho se zájmem rozmlouvali...